

K. M. A.

(Kvindelige Missions Arbeidere)

Kvartalshilsen

Nr. 2
April 1910

Bladet utkommer 4 gange aarlig og koster 80 øre for aaret.

3. aarg.

„Kjøb den beleilige tid.“

Tak!

Der er en vakker indisk fortælling om en god aand som vilde gjøre vel imot en ung fyrstedatter. Han førte hende til en moden aker: „Ser du disse aks, min datter? om du plukker dem, blir de til ædelstene og jo fuldere akset er, desto herligere blir juvelen. Men du maa ikke gaa mere end engang gjennem akeren og du kan ikke gaa samme vei tilbake.“ Den unge pike tok med glæde imot dette tilbud. Idet hun gik, fandt hun mange fulde, modne aks paa sin vei, men hun plukket dem ikke da hun altid haabet at finde endnu bedre videre frem. Men saa begyndte straaene at bli tyndere og aksene mindre med bare ganske faa hvetekorn i; længere borte var de svidde og hun syntes ikke det var umaken værd at plukke dem. Bedrøvet stod hun ved randen av akeren og sørget over tabet av de gyldne aks.

Enhver av os har leilighet nok til at gjøre det gode; livet haster mot det maal fra hvilket ingen vender tilbake; la os nytte den kostbare tid, for markerne er hvite til høsten.

Fra «Missionary News».

Nedenstaaende hilsen fra søstrene i Tysfjorden var beregnet at skulle komme ind i bladets nr. 1 for 1910. Desværre kom den forsent, hvorfor hilsenen er blevet noget gammel.

Helland 28/12 09.

Til alle kjære venner
av lappemissionen.

Vor inderligste tak til alle venner over hele landet, som ogsaa iaar har tænkt paa Tysfjorden med gaver til jul, og sat os istand til at gjøre det litt festlig for de smaa og store. Det er saa styrkende og opmuntrende for os, som staar i arbeidet, at se saken omfattet med kjærlighet fra saa mange kanter. Tak for Eders kjærlighet og Eders bønner! Lad os ikke bli trætte! Vi staar nu midt i forberedelsen til festlighetene og forventningerne hos de smaa er naturligvis umaadelig store. Imorgen, onsdag den 29., skal festen for vore søndagsskolebarn finde sted her paa Helland, og allerede næste dag haaber vi at kunne reise til Musken, for der at holde fest nytaarsaften. Det er da vor plan at bli derinde nytaarsdagene over og bo i skolehuset.

Maa Herren selv lede vore festligheter, saa det maa føles av alle, smaa og store, at Han selv er tilstede, og

at det er Hans kjærlighet som har beredt dem denne glæde.

Med tak for trofast arbeide og forbøu i det forløbne aar, ønsker vi alle kjære venner og K. M. A. søstre et velsignet nytaar, og anbefaler os og den gjerning Gud har git os heroppe, fremdeles til Eders forbønner. Vi hilser med Ordspr. 19, 17.

Eders taknemmelige

s. Johanne og s. Olivia.

Jul i Tysfjorden.

Det var en meget travl tid, som var gaat forut for julen med utpakning og sortering av alle sakerne foruten de huslige forberedelser til festen og de vanlige syke- og saarbehandlinger. Da smakte det saa herlig etterpaa at faa en stille julaften. Vi hadde indbudt husets folk til kaffe om eftermiddagen og flere kom til, som maatte gjøre os selskap. Per Larsen i sin vanlige omhu for os søstre kom med et stykke deilig sommersmør, vor vert, som ikke bor her, kom og forærte os et pent lidet juletræ (furu). Kirsten gjæterpike (lap) kom paa besøk og vilde da endelig gjøre sin julehandel hos søstrene (betegnende, ikke sandt?) og saa de to gamle og den lille gutten her i huset. Mette var syk, saa jeg var oppe med kaffe paa sengen til hende. Vi hadde et festlig maaltid sammen og bakefter læste vi juleevangeliet og sang sammen. Derefter blev utdelt en del julegaver av vort rike forraad og saa trak de fremmede sig tilbake. Senere paa aftenen pyntet vi en furukvist med brændende julelys og bar op til Mette sammen med en julegave og litt julegodt. Forresten feiret vi to søstre en stille, deilig juleaften, læste breve og pakket ut vore private julepakker, som bragte os mange overraskelser.

1ste juledag hadde vi søndagsskole og gik med barnene rundt det tændte

juletræ. 2den juledag likesaa og da hadde vi etterpaa bibellæsning for voksne. Mandag og tirsdag forberedelser til juletræfesten for vore søndagsskolebørn. Tirsdag aften gik vi med en pyntet julegren og smaa gaver til en gammel, stokdøv kone her i nabolaget. Hun var syk ifjor vinter og har siden lagt sig til den egenhet, at hun stadig vil holde sig for sig selv ovenpaa og mest tilsengs. Hun er nu ogsaa gammel, saa vi maa holde hende noget tilgode. Desværre kan jeg aldrig snakke med hende, da hnn ikke forstaar et ord av hvad jeg sier. Men den lysende gren med de smaa barnlige gaver rundt, satte hun umaadelig stor pris paa. Det syntes at være hende en stor oplevelse.

Sakerne blev opbevart med stor omhyggelighet. Rørende var det, at hun til avsked ønsket Guds velsignelse over os paa alle vore veie. Hun er desværre ellers et menneske som lidet vil høre tale om Gud og de evige ting. Maatte Herren overvinde hende, saa lyset kunde opgaa i hendes hjerte, før hendes øine lukkes.

Onsdag kl. 3 skulde søndagsskolefesten begynde. Forventningerne var store. Vi ventet nu bare paa bakverket og cacaoen, som jeg gjennom brev hadde bestilt i Kjølsvik. Det skulde være kommet med skibet aftenen før og der var gaat bud efter kassen. Ove, han kom tilbake uten noget! Ingen kaker og intet svar fra Kjølsvik. Det saa ikke lyst ut for festen. Det gjaldt nu at finde paa noget. Heldigvis hadde vi bagt lidt til jul, og en boks cacao hadde vi i vor husholdning og saa blev det nu litt traktering alligevel.

Festen blev holdt omtrent etter samme program som ifjor og næsten alle, baade smaa og store, fra Helland var tilstede. Ogsaa de voksne kunde vi iaar tildele en liden erindring om festen: et billede, et julehefte, en blomstervase, et brett o. s. v. Jeg tror nok glæden og overraskelsen var umaadelig stor ogsaa iaar.

Næste dag ventet vi Peder Olsen som skulde hente os ind til Musken. Den korte dag heldede allerede, da vi drog avsted, og det begyndte at ruske sig til storm. Toppen av vort lille juletræ hadde vi faat-paa fot og tok med for at pynte den til John Nallak som vi vilde besøke paa veien. — Lovise Larsen var med os.

Kommen til Paalsommerset gjorde vi rast, pyntet juletræet og sang julesange for John paa samme tid som vi bragte litt gaver med.

Saa tok vi avsked og drog videre i mørket. Stormen var imidlertid blit saa sterk, at man mente vi vilde vel maatte gjøre vendereise. Men nei, — frem kom vi, riktignok etter en haard tårn for folkene.

Oversprøitet som vi var med sjøskvæt, var det første vi maatte gjøre i det lille lærerværelse, vi drog ind i, at strække snorer paa kryds og tvers og fyre i ovnen, saa vi kunde faa vore vaate klær tørret. — Saa blev vi budne av John A. til at komme ned i deres nye hus og drikke kaffe. Riktig et kjækt hus de nu har faat. Siden indrettede vi os med vor kokemaskine i det lille kammer vi beboede. De spør, om dette værelse er stort nok for os begge! Om det er stort nok fra sanitær side betragtet, tør jeg ikke sige. Men vi fik nu i disse dage indrettet det saa, at vi 3 og desuten Ellen Nallak, som vi hadde inviteret med til hygge og nytte, fik sovepladse, foruten at det tjente os som kjøkken, spiseværelse og om dagen som julestue. Det vil si, vi hadde iaar vore julepresenter utstilt der, for at ha det mere oversiktig. Nytaarsaften kl. 3 skulde festen begynde. Vi hadde pyntet veggene med flag og de vakre bibelsprog, vi fik desuten 3 kulørte lygter foruten det lysende juletræ — det hele var blit riktig festlig. Saa kom børnene ind efterat ha mottat sine nummere. Vi sang rundt juletræet; jeg talte lidt til dem og fik ogsaa iaar gamle Knut Nilsen til at si nogle Ord — og saa kom beværtning-

gen. Det var rent merkelig at vort lille juleforraad rak til ogsaa for denne fest. Vi placerte de smaa paa gulvet siddende rundt juletræet, og saa drak de sin cacao og spiste sirupskaker og kavringer. Etterat ha takket Gud for maten og igjen sunget litt rundt juletræet, kom gaveutdelingen. I frisk erindring endnu min kamp ifjor for at væрге julekassen, fandt vi iaar paa at barikadere os bak en vinduslem, vi stillet op foran døren til det lille værelse. Saa kunde gaveutdelingen i al ro foregaa derfra og i god orden. Men etterpaa gjorde vi riktignok en lei erfaring. Smaa og store hadde seet sit snit til at høste juletræet for alt hvad spiseligt var, saa da den egentlige indhøstning skulde foregaa var intet tilbake. Desværre var tonen ogsaa blit mere og mere løssluppen og støiende i den temmelige store forsamling, saa jeg fandt det rettest at sende dem straks hjem uten først at samle dem til en andagt som jeg først hadde tænkt. Etter festens slutning maatte søster Johanne igang med tanduttrækningen. En efter en indfandt sig, jeg tror idethele 10 patienter. Etterpaa oprydning for at ha skolestuen iorden til næste dag. Vi vilde paa eftermiddagen holde bibellæsning. En mængde baade kom fra andre gaarde den dag. Etter hvad vi forstod, var det vist nærmest, fordi vi var derinde. Kl. 4 skulde møtet begynde. Vi var adskil- lig spændt paa, hvordan det vilde gaa, og vi bad inderlig til Herren, at Han vilde være hos os og lede forsamlingen, saa det maa bli et godt møte, til velsignelse for os alle. Og Han gav, hvad vi bad om, lovet være Hans herlige navn! Aldrig har jeg været i en en forsamling av lapper, hvor der har hersket saadan opmerksomhet og stilhet. Det var som de fulgte det spændt fra først til sidst. Ingen renning ut og ind som det pleier være deres vane. Det store skoleværelse var næsten fuldt, mest av ungdom fra forskjellige kanter av fjorden. Gamle Mikkell (læstadianerpresten) var ogsaa

tilstede en kort stund, men avslag min opfordring til at tale til forsamlingen paa lappisk. Vi bekjendtgjorde møte igjen næste dag paa samme tid. Næste formiddag gjorde vi endel hus- og sykebesøk. Var ogsaa hos gamle Mikkel og hans kone og blev mottat og behandlet med en næsten høitidelig venlighet. Mikkel selv hadde avlagt os et besøk tidlig paa dagen. Han spurte da, om vi hadde noget imot, at de (læstadianerne) ogsaa holdt et møte paa nabogaarden. Vi erklærte os naturligvis villig til at indrette vort møte saa, at vi ikke skulde komme iveien for hverandre. Men han sa, han vilde da reise ut straks til sit møte, saa vi behøvet ikke forandre tiden for vort. Store Knut, som ogsaa er en av læstadianernes prædikanter, var ogsaa hos os for at bli behandlet for et saar. Han uttalte sig da meget pent om, at alle kristne var ett. Men tiltrods for alle disse talemaater, fik de dog laget det saa, at de holdt sit møte i Ydre Musken akkurat paa samme tid, som vi holdt vort i skolestuen, og saa holdt de det aftenen og natten med. Siden fik vi høre, at de hadde avholdt ungdommen fra at gaa til os, saa vi hadde bare en liten forsamling paa et snes mennesker, hovedsagelig ældre folk. Men et godt, velsignet møte gav Gud os allikevel. Om natten efterat deres møte var slut hadde de været i Indre Musken og tat baaten, som de hadde laant os til hjemreisen næste dag. Eieren hadde da laant baaten bort til en ung mand fra Tømmeraasfjorden. Det saa ut til at bli ganske umulig for Peder at faa laane en anden baat. Alle stillet sig uvillige. Han fortalte ogsaa, at de andre paa forhaand hadde været meget sinte paa ham, fordi han vilde hente os. Det var bare avguderihed det. Men Peder mente paa, at frem og tilbake skulde han føre os, som han hadde lovet, om han saa skulde maatte føre os i to vendinger med sin egen daarlige baat. Det lykkedes mig dog at faa leiet en baat for 50 øre.

Samme aften, vi kom hjem, maatte vi gjøre anstalter til at bake, da vi om onsdagen skulde hentes til Tømmervik for at holde fest der. I Tømmervik gik alt godt, festlig fra først til sidst og opbyggelig. En mængde barn og voksne indfandt sig, men det foregik alt i god orden. Vi blev boende hos Jens (den eneste norske derinde), og hans kone Konstanse stelte saa inderlig godt for os. Festen holdtes ogsaa hos dem. Derinde i deres avstængthed er de saa glad i disse juletræfester, at Konstanse sa: „Det lyser op for hele aaret.“ Vi har truffet avtale med Jens, at hvis man fra Tømmervik vil hente os over, vil vi ogsaa der begynde en søndagsskole, naar dagene blir litt lysere. Han skuldg tale med naboerne. Der er saa mange smaa i Tømmervik.

Ut i januar en stund blev der en aften holdt en „etterfest“ for de paa Helland samlede skolebarn, som ikke hadde faat ta del i nogen av de andre fester.

Men hvilken glæde og tak disse „lysglimt i mørket“ mottages deroppe, derom vidner en hel del „takkebreve“, som siden er kommet fra baade smaa og store deltagere. Det vilde været saa kjært at kunne meddele ogsaa disse til vennerne; men pladsen tillater det ikke. Derimot vil vi ta ind en fortegnelse over den mængde julesendinger, som er strømmet ind fra de forskjelligste kanter, og komiteen føier sin hjerteligste tak til søstrenes.

Fortegnelse over juleforsendelser til Tysfjorden 1909: Fru kammerherinde Wedel-Jarlsberg: 1 kasse indeholdende 1 hodepute, lintøi til saarforbinding, kristelige og illustrerte blade, væg- og skriftsprog.

Frøknerne Horn, Moss: 12 hjemmestrikkede vaskekluter, lintøi til saarforbinding.

Frøknerne Anker, Timme o. a., Kristiania: Kasse: barneklær, leketøy, julegodt.

K. M. A. og U. K. K. F., Bergen: Kasse: matvarer, haandklær, barneklær, lys, leketøy, billedbøker.

K. M. A., Kristianssand, S.: Kasse: barneklær, julegodt, leketøi. Fra frk. Taraldsen indlagt 22 bokser bonbon. Fra en barneforening indlagt: hjemmestrikkede strømper, pulsvanter og vanter.

Fra Kristianssand, S. ved frk. Anna Gulbrandsen: Stor papæske: 4 skjorter, 3 par barnebenklær, 2 sommertrøier til gutter, 2 blaa striketrøier, 7 kul. barnelinneder, 2 kul. linneder, 5 par barnestømper, 3 par voksne strømper.

1 pakke med billeder.

Lappeforeningen, Trondhjem ved fru ingeniør Haug: Kasse: leketøi, blade, kristelige og illustrerte julehefter, væg- og skriftsprog, billeder.

C.-E. foreningen, Trondhjem ved frk. Sigrid Johannessen: Billedbøger, julehefter, kort

K. M. A., Grimstad: 3 pakker indeholdende: 1 kjoletøi med forsaker, et stykke bomuldsfærred, brukte og nye klær, leketøi, søndagsskolesangbøger, kort, billedbøger.

Frk. Inga Bie, Kristiania: Broderede barnelommer.

Frk. Heyerdahls skolebørn, Kristiania: Broderede servietter.

Frk. Webjønnsen, Kristiania: Pakke: kort.

Fru oberstinde Strugstads lappeforening: 1 kurvænestol.

Frk. Anna Ambjønnsen og hendes skolebarn, Kristiania: Leketøi, juletræpynt, julegodt, kort. Indlagt fra fru Ambjønnsen: blade, do. fra fru Erichsen og frk. Rasmussen: arbeidsposer, skjærf, kort.

Frøknerne Birgitte og Sina Foss, Sogndal i Sogn: Pakke med kort.

Frk. Dina Bassøe: Blade og juletræpynt.

Frk. Emilie Ribe, Grimstad: Matvarer.

Fru Heidekker, Kristiania: Pakke: blade.

Fru Kullberg, Drammen: Kasse: æpler, leketøi, blade.

Fru E. Rasmussen, Kristianssand: Kasse æpler og pærer.

Fra Larvik og Stokke barneforeninger „Daggry“ ved fru oberstløitnant Johansen: Stor kasse: færdigsydde klær, 1 par nye helstøvler, leketøi, billedbøger, julegodt, bøger, blade og billeder.

Barneforeningen „Tusindfryd“ ved frk. Tordis Bjørnetrø, Fjære pr. Grimstad: Kr. 33,80, hvorav kr. 10,00 ønskes anvendt til juletræfest.

Eske dal og Stølen kvindeforening, Fjære pr. Grimstad kr. 40,00

Fru Anna Beisland, Fjære pr. Grimstad „ 25,00

Frk. Anna Andersen, Fjære pr. Grimstad „ 10,00

Frk. Helmine Klæboe, Rollsøy „ 5,00

Hvad vi trenger

i Tysfjorden nu er først og fremst et hus skikket for en fortsættelse av arbeidet i det spor, hvori dette er kommet ind. At pladsen er knap for vore søstre, derom vidner noksom, den gave, en prægtig kurvænestol, som en dameforening i kjærlig omhu for søster Johanne sendte hende til jul, den kan for tiden ikke komme til anvendelse, simpelthen fordi der mangler plads i værelset. Søster Olivias — den hun fik ifjor jul fra samme kant — er plassert derinde. Søstrene klager ikke for sin egen del. Det som gjør dem og os mere ondt er at maatte si nei til indtrængende anmodninger fra syke om at ta dem i forpleining. Og vi tror sikkert, at den Gud som hittil saa herlig har git, hvad vi til hver tid har havt bruk for, han vil ogsaa nu vise, at sølvet og gullet tilhører ham. Komiteen og søstrene er enige om, at bygge med gjæld, hverken vil eller tør vi gjøre. Heldigvis skal der ikke saa svær kapital til for at faa et hus slik som behovet nu synes at kræve. Vi tror at 2—3 000 vil være tilstrækkelig. Og vi er et godt stykke paa vei; idet vi for tiden har ca. 2 000 kr.

Vore venner er overmaate snille til at hjelpe os paa mange maater. En dame, som ikke saa godt kunde avse rede penge men gjerne vilde være med at lægge en god sten i muren, har sendt os et prægtig, saagodtsom nyt guldkjede som for tiden utloddes — 10 øre pr. nummer. — Andre som ikke vil ha sine navne nævnt overrasker os med store bidrag. Og endelig synes det som folk deroppe ikke vil bli minst virksomme for at hjelpe til. Som bevis herfor gjengis et utdrag av sidste brev fra s. Olivia :

„Idag — brevet er datert 28/1—10 — fik vi et helt læs ved i foræring, foruten at der fra en familie bragtes os en stor flyndre. De er saa opmerkssomme hellandsfolk til at sende os snart det ene snart det andet. Vi faar nu høre mange uttalelser om, at de er saa ræd, at vi skal flytte fra dem. Et par av mændene her som er tømmermænd har endog sagt, at hvis det kom til husebygning, vilde de være med at arbeide paa huset uten at ta sig betalt derfor. Den ene av disse mænd er meget fattig, men en dygtig og ordentlig arbeider. En som nylig reiste til Lofoten var nede og tok bevæget avsked. Han kom da ogsaa frem med dette anliggende: „Han vilde be os ikke flytte fra Helland. De vilde gjøre det lille de kunde for at hjelpe os til hus — de vilde holde basar.“

Jens i Tømmervik er i ivrig bevægelse for at faa istand en pakkefest der, til indtægt for vort hus. Han hadde fortalt her paa Helland, at især lapperne derinde var meget ivrige for at faa dette til. De vidste nu bare ikke, hvordan de skulde bære sig ad. Men Jens hadde git dem det gode raad, at de skulde gaa til Konstance allesammen og faa hende til at bake kaker, og saa skulde de nok faa det til. De ser, der er mange som vil hjelpe os til hus.“

Ja, vi ser det, takker Gud og glæder os ved tanken paa, at naar vi „møter villig frem“ med vore smaa forraad

og lægger dem i vor store Herres haand, saa gjør han endnu som fordom: Han velsigner forraadet saa det rækker til for de mange og store krav og behov. Han øke os troen, han gi os villige, lydige hjerter og naade til at ofre ham vore gaver.

Fra Armenien.

Søster Bodil Bjørn skriver: Kjære venner derhjemme! Da jeg desværre ikke rækker at sende breve til den enkelte, der har glædet mig med breve og andre smaa kjærlighetsbeviser, ber jeg paa denne maate at motta min hjerteligste tak. I kan ikke tro, hvor alle disse kjære breve glædet og rørte mig, saa jeg blev helt varm om hjertet, men paa den anden side følte jeg mig saa uværdig til saamegen kjærlighet. I maa ikke tro for store tanker om mig og den lille gjerning, som Herren har betrodd mig herute. Jeg synes, jeg kan gjøre saa lite, der virkelig har varig værd, og føler mig udygtig og ringe, og dog vet jeg, at den trofaste Frelser vil bruke mig trods min egen uduelighet. Herren kan herute bedre end hjemme, tror jeg, holde os nede i ydmyghet, fordi vi daglig merker vor egen avmagt overfor al satans magt over menneskesjælene. Jeg har een begjæring dette aar, og det er, at Herren vil gjøre mig til en viis sjælevinder. Guds ord blir saadet; der arbeides, bedes, grædes. Men hvor er frugterne? Med dem er det smaat bevendt, og det er det, der ofte kan bringe mig ned i motløshet og gjøre mig bange, for jeg vilde saa gjerne se litt spire frem hist og her, men det gjælder om at holde ut i bøn og tro.

De inderligste hilsener til hver især fra

Deres i Herrens tjeneste forbundne
Bodil Biørn.

Det vil glæde armeniervennerne at erfare, at vor kjære søster Bodil vil Gud kommer hjem paa besøk til sommeren for at faa en velfortjent hviletid. Mange af os vil da faa anledning til av hendes egen mund at høre om tilstandene i det stakkars fortrykte land.

Tilslut hitsættes et takkebrev fra et av de barn, som underholdes i fru Grimhagens barnehjem. Denne unge pike var nu blit voksen, men vennerne herhjemme gik ind paa at bekoste hendes utdannelse til lærerinde, og det er herfor hun takker:

Joh. 14, 13. Mine kjære venner! Dette mit brev skal være et takkebrev. Da mama kom hjem fra Danmark og sa, at jeg kun dette aar skulde lære, blev jeg meget bedrøvet; men dengang var haabet ikke kommet, og jeg sa, at hvis Gud vil det, kan Han gjøre det saa, at jeg kommer til at lære, og nu ser jeg det klart, at Gud har gjort det saa og opfyldt mit ønske. Jeg takker Eder for den store glæde, at jeg med Eders vilje faar lov til at læse og bli seminarist. Naar jeg tænker paa Danmark, Norge og Sverige, kan jeg ikke forstaa, at I saadan med glæde kan sende eders penge til os armeniske barn; likesom I gjør mot Eders egne barn, saaledes gjør I ogsaa mot os. Mine kjære venner, jeg sier tak til Gud, som har git mig saadanne kjære venner. Hvordan skulde det ellers gaat, om ikke I sendte penge til os? Da vilde vi være nogen stakler, som ingenting visste, men Gud,

som ser alle ting, har gjort det godt for os. Vet I, at her er mange byer, hvor de ingenting vet og har heller ingen skole eller lærerinde? Jeg gjør mig nu flid for at faa saa megen visdom, jeg kan, og den vil jeg saa gi ut igjen, at ogsaa jeg maa bli et redskab til at føre vor slegt frem.

I dette aar har vi hat en meget god jul, og alle dage har vi hat glæde. Til julen hadde en del av os lært mange forskjellige ting utenad. Mama hadde ordnet alle vore saker og gavertil julen, og vi tok imot det med glæde og takkede Gud, som elskede verden saadan, at han gav os sin elskelige Søn, og det er nødvendig for os at ta imot denne store gave med glæde.

Mange kjærlige hilsener fra

Eders pike
Baitzar.

Et spørsmåal.

Kjære søstre i K. M. A.

Det er en sak, som det ligger mig paa hjerte at spørge Eder om, Det er: Hvad tænker I om de kristne kvinders deltagelse i Nationalraadet? Jeg antar, de fleste sier likesom jeg i sin tid: „Det kan vi ikke gaa med paa — la os ikke glide ut i den verdslige bevægelse, men holde os i stilhet og gjøre det lille vi kan for Guds ansigt.“ Ja dette svar ligger saa nær, men la os se litt nærmere paa tingen. — Vor tid er en sammenslutningens tid, alene utretter vi lite for samfundet. Selv de, som er motstandere av kvindebevægelsen, høster dog daglig dens frugter. Har den ikke bragt os kvin-

der bedre livsvilkaar, mere anledning til at utvikle og bruke vore evner? Hvor er ikke i saa henseende tiderne forandret, siden Camilla Collett kastet den første brand i den indelukkede kvindesjæl. — Og ser vi os om utenfor Norges grænser, hvor finder vi saa, at kvinderne staar høiest? Er det ikke i de lande, hvor kristendommen har slaat sterkest rødder — i England og Amerika? Mange har kanskje set i aviserne nu for nylig, hvad den store engelske prædikant F. B. Meyer efter hjemkomsen fra sin reise i Kina og Indien skrev: Dersom ikke Europas kristne erobrer Kina for Kristus, saa kommer kineserne til at gjøre Europa hedensk. Det samme kan sies om den sak, vi her taler om: Gaar ikke de kristne kvinder med i Nationalraadet, mister de en herlig anledning til at gjen-nemtrænge samfundsforholdene med kristendommens lys og salt. — Av de 28 lande, hvis utsendinger møtte ved konferensen i Toronto, var de aller-fleste representert av avgjort kristne kvinder. Norge med sine 2 millioner indbyggere og sine over 4000 kvinde-missionsforeninger burde ikke staa til-bake her. — Hvilket ord er det, som danner grundvolden for det internatio-nale arbeide? „Hvad I vil, at menne-skene skal gjøre mot Eder, det gjører og I mot dem.“ Matth. 7, 12. — Paa Nationalraadets program staar freds-saken, bekjæmpelse av den hvite slave-handel, sykepleiens fremme o. s. v. Kjære søstre, jeg ber om svar paa mit spørmaal. — Vil I gaa med? Eller — hvorfor vil I ikke gaa med? Svar be-des indsendt til K. M. A. kontor, Pile-strædet 26 I.

Charlotte Anker.

Vi ber vore medlemmer om alvorlig at overveie dette spørmaal, som om-handler en sak av stor betydning. Det vilde være kjært, om ret mange vilde svare fru Anker.

Red.

Vil ikke abonnenterne være saa snille snarest at indsende skyldig kontingent? Kontingent for „Kvartalshilsen“ kan fra 1910 av sendes portofrit som avis-sak, naar den indbetales paa postkon-tor. Kontingent for forløbne aar gaar derimot ikke portofrit.

En stor glæde er det at kunne for-tælle dem, der i kjærlighet har tat sig av „John“, at han nu har været paa Røros sanatorium fra midten av januar. Han trives godt der, synes at komme sig og er meget taknemmelig for den hjelp, som er ydet ham. Der er fore-løbig betalt for ham i 3 maaneder. Vel utstyret var han, da han reiste, saa han „saa ut som en brudgom i sine nye lappeklær“. Pladsen tillater desværre ikke at ta ind regnskapet om gaverne denne gang.

Redaktør: Frk. Henny Dons, Oslo hospital.
Ekspedition: Pilestrædet 26¹, Kristiania.
Utgit av Kvindelige Missions Arbeidere (K.M.A.)

Eksprestrykkeriet, Kristiania 1910.